

итията на дена. Не можеше да се не отладе похвала на
едитѣ червеси: по рѣшително и юзашко кавалерийско на-
стане и не можеше се измисли. Да се отдѣлжтъ на 15—20
сти отъ своята армия, да се промжнатъ прѣзъ Балкана
малко извѣстнитѣ пжтеки и да се пробижтъ въ мѣсто-
положението на неприятелския отрядъ, безъ да знажтъ
и това числеността на отряда, — това е върха на
валерийското юначество! Нихжлгале, испопашиле свѣта
си избѣгале! Колкото мож да помжж, нашта кавалерия
вжз всичкото врѣме на войната, не се е никга отличила
подобно нѣщо. Въ всѣкой случай трѣбва да се стои на
екъ, понже слѣдъ изнамѣрването обходенъ пжтъ за Га-
ово и слѣдъ изгубването на всѣка надѣжда да завзематъ
коба съ открито нападване, турцитѣ легко можтъ да пред-
немжтъ сериозно нападване на Зелено Дърво.

21-ий АВГУСТЪ.

Надвечеръ тржгнахъ да отидж съ казацитѣ въ распо-
женieto на 3 та дружина, кжмъ майора Челяева; отъ
рѣ ми само единъ жителъ и сѣкашъ че на зло, на
верста до мѣстото, окжпахъ се съвършено нечѣкано: удари
къвъ селенъ джжлъ, шото не ми остана сухъ косъмъ;
шатѣра на Челяева трѣбваше да изливамъ вода изъ
тушитѣ си. Тжй като джжда продължава да вали и
шѣта тъмна, то и намислихъ да се спустна въ селото
Зелено Дърво, за да пренощувамъ въ нѣкой отъ по близки
къмъ позицията кжща; при това взехъ съ себеси петъ
ши конници: дойдоха да ме испращатъ майоръ Челяевъ и
капитанъ Поповъ, които увѣряваха, че да се ношува въ се-
лото не си е до тамъ безопасно, нѣ азъ не обърнахъ внима-
ние и се расположихъ подъ стрѣхата на единъ голѣмъ ам-
баръ на най крайната колиба; гукъ имаше стоварена слама,
къто която можеше се натъкми превъсходенъ креватъ. Като
облѣкохъ мокритѣ дрѣхи и ботушитѣ, завихъ се съ сълдаш-
ния шинелъ, а одного отъ казацитѣ пратихъ да каже на
енщика, да ми донесе сухи дрѣхи и други ботуши; конни-
цитѣ накладоха до амбара малко огънь. Не се мина и